

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/6/2024
Identifikačné číslo spisu:	2024010003
Dátum vydania rozhodnutia:	03.07.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2024010003.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 3. júla 2024 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného C. I.H. o ním podanom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6Ntc/1/2024 zo 7. mája 2024 takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného C. I.E.. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozhodol rozsudkom, sp. zn. 6Ntc/1/2024, zo 7. mája 2024 tak, že:

„I. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov sa uznáva vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody a vykoná sa rozsudok Krajského súdu Viedeň zo 14.12.2022, sp. zn. 44 Hv 136/22y, právoplatný 14.12.2022, vo vzťahu k osobe C. I.Á., nar. X.X.XXXX v J., trvale bytom Y. D. XXX, t. č. vo výkone trestu vo väznici v Simmering (ďalej aj „odsúdený“), ktorým bol odsúdený uznaný za vinného zo spáchania v bode I./A./ a B./ zločinu obchodovania s návykovými látkami podľa § 28a ods. 1 piaty prípad, ods. 4 bod 3 Zákona o návykových látkach, § 15 rakúskeho Trestného zákona a v bode II./ zločinu prípravy obchodovania s návykovými látkami podľa § 28 ods. 1 druhý prípad a tretí prípad, ods. 2 Zákona o návykových látkach, na tom skutkovom základe, že

C. I. a G. L. sú vinní z toho, že vo E. a na iných miestach územia Rakúskej republiky v rozpore s predpismi predali, resp. sa pokúsili predat' iným subjektom omamnú látku, konkrétne Crystal Meth (kryštalický metamfetamín), obsahujúci minimálne 70,6 % účinnej látky metamfetamín,

I./ v množstve prevyšujúcom hraničnú hodnotu (§ 28b Zákona o návykových látkach), a to viac ako dvadsaťpäť násobne a síce

A./ C. I. a G. L. vo vedomej a zámernej spolupráci ako spolupáchatelia (§ 12 rakúskeho Trestného zákona)sa 20.7.2022 v meste K. F. pokúsili o predaj takým spôsobom, že celkovo 6 371,4 gramu brutto, s obsahom 3 578 gramov čistej substancie, chceli predat' utajenému vyšetrovateľovi s cenou za kilogram 13 000,- EUR, pričom pri pokuse zostalo len preto, lebo kriminálna polícia zasiahla pred odovzdaním omamnej látky.

B./ C. I. odovzdal sám nižšie uvedeným osobám, a síce

1./ 13.7.2022 vo E. 152,1 gramu brutto, s obsahom 102,4 gramu čistej substancie, utajenému vyšetrovateľovi za cenu celkovo 3 000,- EUR,

2./ 18.7.2022 vo E. 10,8 gramu brutto, s obsahom 7,45 gramu čistej substancie, utajenému vyšetrovateľovi zadarmo,

3./ v júli 2022 vo viacerých zásahoch voči G. L. minimálne 40 gramov brutto zadarmo,

II./ C. I. a G. L. vo vedomej a vzájomnej spolupráci ako spolupáchatelia (§ 12 rakúskeho Trestného zákona) 13.7.2022 držali a prepravovali množstvo, ktoré prevyšovalo hraničnú hodnotu (§ 28b Zákona o návykových látkach), viac ako päťnásobne s úmyslom dať ho do obehu tým, že prepravili minimálne omamnú látku uvedenú v bode I./A./ z Y. do N..

Za tieto skutky bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

II. Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený C. I. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia".

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

„Z obsahu pripojeného spisového materiálu je zrejmé, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky s posledným evidovaným trvalým pobytom v obci Y. D. č. XXX. V dôsledku tejto skutočnosti je na konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia v danej veci príslušný Krajský súd v Trnave (ďalej len krajský súd). Po doručení písomností z Rakúskej republiky zaslal krajský súd spisový materiál na vyjadrenie prokurátorovi Krajskej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátor) spolu s prípisom, aby sa v lehote 10 dní od prevzatia spisu k tejto veci vyjadril v zmysle § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. Prokurátor vo vyjadrení doručenom krajskému súdu 10.4.2024 uviedol, že v zmysle § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí sú splnené zákonné podmienky na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia a navrhol, aby krajský súd rozhodol uznaní a vykonaní rozsudku Krajinského súdu Viedeň, Rakúska republika, zo 14.12.2022, sp. zn. 42Hv 136/22y, týkajúceho sa odsúdeného. Krajský súd si v prejednávanej veci nevyžiadal stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle § 13 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí z dôvodu, že stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky je naviazané na podmienky uvedené v § 4 ods. 1 písm. c) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorý sa výhradne týka odsúdeného, ktorý nie je slovenským štátnym občanom".

Krajský súd v Trnave v ďalšej časti uviedol, že: „V prvom rade krajský súd preskúmal, či sú splnené podmienky v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. a) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, pričom zistil, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, má na území Slovenskej republiky obvyklý pobyt. Obvyklý pobyt odsúdeného na území SR mal krajský súd za preukázaný zo zápisnice ÚVTOS Simmering z 24.5.2023, z ktorej vyplýva, že jeho deti E. K. (z lustrácie nevyplyva, že by mal mať dieťa pod týmto menom) a S. I. žijú v J. (presnú adresu nevedel uviesť), jeho súčasná priateľka taktiež býva na území SR. Z rozsudku Krajinského súdu Viedeň zo 14.12.2022, sp. zn. 44 Hv 136/22y, právoplatného 14.12.2022 vyplynulo, že odsúdený nemá v Rakúskej republike nahlásené žiadne bydlisko, z lustrácie v Registri obyvateľov bolo zistené, že trvalý pobyt má na adrese Y. D. XXX od 19.3.2004, pričom z tejto lustrácie nebol zistený iný oficiálny pobyt mimo SR, teda nie je pravdou vyjadrenie odsúdeného, že už nemá na území SR vedenú žiadnu adresu. Okrem toho z rozsudku Krajinského súdu Viedeň zo 14.12.2022, sp. zn. 44 Hv 136/22y, právoplatného dňa 14.12.2022 bolo zrejmé, že odsúdený pracoval naposledy ako stavebný robotník v Slovenskej republike. Z lustrácie v registri obyvateľov na odsúdeného bolo zistené, že má štyri deti. Deti odsúdeného podľa lustrácie v registri obyvateľov sú Q. E., I. E., S. I., D. I. (iba toto dieťa je maloleté). E. K., ktorú uviedol v zápisnici ÚVTOS Simmering z 24.5.2023 nie je vedená ako jeho dieťa. Z lustrácie na jednotlivé deti odsúdeného vyplynulo, že tieto majú trvalý pobyt vedený na území SR. Na základe vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že odsúdený má rodinné, sociálne a pracovné väzby na území SR, teda aj podmienka obvyklého pobytu bola u odsúdeného splnená.

V osvedčení z 15.1.2024 vydanom podľa článku 5 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27.11.2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii justičný orgán štátu pôvodu priradil trestný čin spáchaný odsúdeným ku

kategorii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 písm. e) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, kde sú uvedené kategórie trestných činov ako nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami, pričom z predmetného osvedčenia vyplýva, že v štáte pôvodu je možné za trestné činy, ktoré odsúdený spáchal, uložiť trest odňatia slobody za skutky v bode I.A./ a B./ na jeden až pätnásť rokov a v bode II. od jedného roka do desať rokov, preto krajský súd neskúmal, či ide o trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (tzv. obojstranná trestnosť). Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a po oboznámení sa predovšetkým s predloženým rozhodnutím ako aj s ďalšími predloženými listinami, najmä osvedčením, krajský súd, aj s poukazom na ust. § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, resp. § 16 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by ho oprávňovali odmietnuť vydanie rozhodnutia o uznaní vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu Viedeň zo 14.12.2022, sp. zn. 44 Hv 136/22y, právoplatný 14.12.2022. Krajský súd konštatuje, že slovenským ekvivalentom právnej kvalifikácie s ohľadom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 8.9.2015, sp. zn. 2Urtost/1/2015, je § 14 ods. 1 v spojení s § 172 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 20 Trestného zákona".

Napokon krajský skonštatoval: „...po preskúmaní predloženého spisového materiálu a po oboznámení sa so všetkými predloženými listinami, najmä s osvedčením a s rozsudkom Krajského súdu Viedeň zo 14.12.2022, sp. zn. 44 Hv 136/22y, právoplatným 14.12.2022, nezistil žiaden dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozsudku Krajského súdu Viedeň zo 14.12.2022, sp. zn. 44 Hv 136/22y, právoplatného 14.12.2022, tak postupom podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí rozhodol o uznaní tohto rozhodnutia a súčasne o výkone uloženej trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody vo výmere 5 rokov bez jej premeny, nakoľko táto trestná sankcia a jej trvanie sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky".

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Urto/5/2013, zo 4. februára 2014 a na judikát R 122/2014. V závere tiež uviedol: „...podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil odsúdeného na výkon uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia, nakoľko takéto zaradenie rešpektuje princíp nezhoršenia postavenia odsúdeného zakotvený v § 17 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a súčasne reflektuje na právne závery vyplývajúce z cit. judikátu R 122/2014".

Odsúdený C. I. podal proti označenému rozsudku krajského súdu stručné odvolanie, v ktorom uviedol, že skutok, pre ktorý bol odsúdený, nesmierne ľutuje. Z vykonaním trestu na území Slovenskej republiky nesúhlasí, nakoľko má obavy o svoj život súvisiace s činom, za ktorý bol odsúdený. Ďalej tiež uviedol, že pre svoje správanie vo výkone trestu si vytvoril adekvátne podmienky na prácu a celkový rozvoj vo väznici Simmering, v ktorej má zároveň len pozitívne hodnotenie, a preto 8. júna 2024 dostal povolenie na opustenie ústavu na desať hodín. Po tejto vychádzke si podáva žiadosť na voľný pohyb, čím sa môže zaradiť do normálneho života a pomaly sa pripravovať na život na slobode.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného C. I. nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o úvahy a závery Krajského súdu v Trnave, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie rozhodnutia o uznaní a výkone (§ 16 zákona č. 549/2011 Z. z.) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

Príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych

iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Krajský súd postupoval správne i v tom, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

V súlade so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď v zmysle naposledy citovaného ustanovenia v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdeného C. I. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže takéto zaradenie rešpektuje princíp nezhoršenia postavenia odsúdeného zakotvený v § 17 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a súčasne reflektuje na právne závery vyplývajúce z judikátu R 122/2014. Navyše z odpisu registra trestov odsúdeného najvyšší súd ustálil, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Čo sa týka odvolacích námietok odsúdeného C. I., najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že dôvody odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone sú taxatívne uvedené v § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. Odvolacie námietky uvádzané odsúdeným nie sú dôvodom, s ktorým zákon automaticky spája účinok v podobe odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone. Za relevantnú z tohto pohľadu nemožno považovať námietku týkajúcu sa toho, kde sú lepšie alebo horšie podmienky vo výkone trestu.

Opomenúť nemožno tiež skutočnosť, že rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu č. 80728408/222264508 bol odsúdenému uložený zákaz pobytu v Rakúskej republike na 10 rokov, čo predpokladá jeho vyhostenie z Rakúskej republiky po výkone uloženého trestu odňatia slobody aj v prípade neuznania a nevykonania predmetného rakúskeho rozsudku v tejto veci.

Najvyšší súd preto uzatvára, že Krajský súd v Trnave dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú, pričom nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorú by ešte bolo potrebné vyriešiť.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.